

Câtă vreme părinții ei au fost în viață, ei veneau deseori să o cerceteze, mai cu seamă Dreapta Ana. Murind după cei nouă ani încheiați părinții ei, Preasfânta Fecioară a dorit să nu mai părăsească Templul până la moarte, nevoind să se căsătorească. Dar cum această dorire a ei ar fi fost împotriva Legii și tradiției în poporul lui Israel, ea a fost dată în grija Sfântului Iosif din Nazaret, care era rudenia ei, după ce a împlinit vârsta de doisprezece ani. Sub forma aceasta acceptabilă de tânără logodită, ea putea trăi în feciorie după cum dorea, și în același timp respecta și Legea iudaică, căci nu se mai pomenise până atunci la poporul lui Israel ca fetele să ia până la moarte jurământul fecioriei.

Astfel, Preasfânta Fecioară Maria a fost prima care a luat asupra sa votul monahal al fecioriei până la moarte, din lungul șir de mii și mii de feciorelnici, bărbați și femei, care i-au urmat ei în Biserica lui Hristos.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*)

DUREREA CELOR CE NU CINSTESC SFINTELE TAINE

În insula Cipru există o mănăstire numită Filoxenos. Ajungând în acea mănăstire, am găsit acolo un monah de origine din Melit, pe nume Isidor, care aproape întotdeauna plângea cu bocete și suspine.

Toți îl îndemneau măcar puțin să-și potolească plânsul, însă el la toate îndemnulurile răspundea: „Sunt un mare păcătos, așa cum nu a existat de la Adam până astăzi”.

Și, când i-am spus: „Într-adevăr, nimeni nu este fără de păcat în afară de Dumnezeu”, el a răspuns: „Credeți-mă, fraților, nu am găsit printre oameni, nici în Scriptură, nici în afara ei, un asemenea păcat ca al meu. Dacă frățiile voastre credeți că eu degeaba mă învinuiesc pe mine însumi, ascultați păcatul meu, ca și frățiile voastre să va rugați pentru mine.

Când eram în lume, aveam soție: amândoi eram adepții ereticului Sever.

Odată, întorcându-mă acasă, nu mi-am găsit soția și am aflat că a mers în casa vecinilor să primească Sfintele Taine.

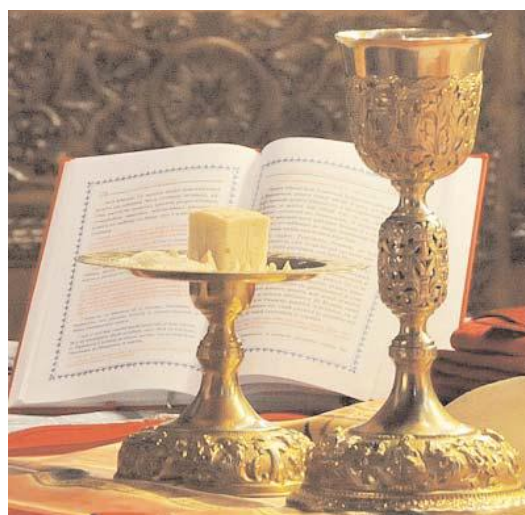
Îndată am alergat să o împiedic pe soția mea și, intrând în casa vecinilor, am văzut că tocmai se împărtășea cu Sfintele Taine.

Am apucat-o cu putere de gât și am obligat-o să arunce din gură părticica din Sfintele Taine, pe care încă nu izbutise să o înghită. Luând acea părticică, am aruncat-o pe pământ, în gunoaie, dar îndată am văzut cum ceva luminos a ridicat

de acolo cu grijă părticica Sfintelor Taine aruncată de mine. După două zile am văzut un etiopian îmbrăcat într-o pelerină uzată, care mi-a zis: „Eu și cu tine suntem osândiți împreună la același chin”. „Dar, cine ești tu?” – l-am întrebat eu. Etiopianul care mi s-a arătat mi-a răspuns: „Eu sunt acela care, în timpul suferințelor lui Hristos, l-am lovit peste obraz pe Domnul nostru Iisus Hristos”.

Iată, frații mei – astfel și-a încheiat monahul povestirea – iată pricina pentru care nu-mi pot părăsi plânsul meu”.

(„Pășunea duhovnicească”) „*Îndreptarul creștinului ortodox*”, Editura Egumenița, Galați, 2008, pag. 124)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

“Unde voi fi Eu, spune Domnul Iisus Hristos acolo va fi și sluga Mea!” Dar unde este Domnul nostru Iisus Hristos? – În ceruri. Prin urmare, să ne mutăm și noi acolo cu sufletele noastre, chiar mai înainte de Înviere.

(Sf. Ioan Gură de Aur)